

2CV

Gemma Lienas

Estrella Polar

Gemma Lienas

2CV

Il·lustracions de Clara Roca

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció L'Odissea

© 1987, Gemma Lienas i Massot
© Il·lustracions d'interior i coberta: 2010, Clara Roca Mainar
© 2010, Grup Editorial 62, s.l.u., Estrella Polar
Peu de la Creu 4, 08001 Barcelona

Disseny de col·lecció i coberta: Tamara Sánchez

La primera edició va ser publicada per Empúries l'any 1987.
Vint-i-tresena edició: Empúries 2009
Primera edició en aquest segell: juny del 2010

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

www.gemmalienas.com
gemmalienas@gemmalienas.com

Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.
Impressió: Grafos
Dipòsit Legal: B-23.915-2010
ISBN: 978-84-9932-180-6

Prohibida qualsevol mena de còpia.
Reservats tots els drets.

Capítol primer

La cortina es va alçar i van entrar dues criatures: en Manuel i en Víctor. Es van aturar dins el barracot mentre la cortina, darrere seu, tornava a tancar-se. No badaven boca, ja sabien què els esperava. Ho havien viscut moltes nits. En Víctor s'arrapava amb força a la caçadora esparracada del seu germà i tremolava. En Manuel, quiet i gelat, estava disposat a rebre el xàfec de crits i de cops.

L'home s'alçà del llit fent tentines i la flassada vella va lliscar fins a terra. Duia a la mà la segona ampolla de conyac, buida. Va mirar la canalla amb ulls plens de bogeria, va alçar el braç i va clavar un cop fort amb l'ampolla contra el somier. L'home va acostar-se barroerament cap als seus fills amb el braç estès endavant, i a la mà, l'ampolla, amb el coll trencat, convertida en una arma amenaçadora.

La veu de l'home sortia rogallosa i gairebé intel·ligible: us mataré, deia, us mataré.

I, aleshores, quan les estrelles verdes eren ben a la vora del coll d'en Manuel, aquest va cridar: corre, Víctor, corre, i els dos nois van travessar la petita porta del barracot i es van fondre dins la nit i dins la pluja.

Volaven per camins de fang. No tenien greix que els sobrés i anaven lleugers com núvols estirats pel vent. La pluja persistent i espessa esborrava els sorolls. Als carrers no hi havia ningú. Res no semblava viu, tret del ruixat. En Manuel portava la iniciativa d'aquella fugida folla i es guiava més per la intuïció que per una altra cosa, perquè la foscor era gairebé absoluta. En Víctor es limitava a seguir el seu germà.

Aviat van deixar enrere el barri de barraques i la por, i aleshores, van alentir el pas.

—On 'nem, Manu?

—Tranqui, enano. A un lloc massa. El vell no s'enterarà ni en mil anys que estiguem allà.

Les llums incertes dels fanals els il·luminaven mentre baixaven per la carretera del Carmel. A banda i banda de la calçada hi havia aparcats els cotxes dels qui dormien en els edificis alts, construïts en un dels revolts, com en una terrassa que dominés Barcelona. L'asfalt, mullat, brillava. Els nois caminaven resseguint els revolts.

Tot d'una, en Manuel va deixar la carretera i va

torçar a l'esquerra. Caminaven per davant dels blocs d'edificis; després, abans de deixar-los enrere, a la dreta, van baixar per un camí de llot i pedres. Al final del pendent, que era un cul-de-sac, hi havia un eixamplament. Tant aquest com el camí eren plens de cotxes. En Manuel va anar cap a un dos cavalls vermell. Va treure's un filferro de la butxaca, el va redreçar, va introduir-lo en el pany, el va manipular amb tempteigs breus, i després, va obrir la porta del cotxe.

—Què fots? —va preguntar en Víctor, sorprès.

—Fica-t'hi. Estem calats.

—Estàs sonat! I quan el paio vingui a buscar el cotxe, què?

En Manuel va empènyer suaument el seu germà per obligar-lo a entrar dins el cotxe i asseure's en un dels seients del davant. Després ell s'hi va posar al costat.

—Ni mu no dirà. Aquesta merda no és de ningú.

—I tu què saps?

—Quin conyàs, caguetes! Mira: que el vaig clissar fa molt i el vaig vigilar la tira de dies. Mai va venir cap paio. T'enteres?

En Manuel li va explicar que l'havia fet servir d'amagatall moltes vegades, sempre que tenia alguna cosa prou interessant per no endur-se-la a la barraca. Durant tot aquell temps havia arribat al convenciment que seria el seu refugi quan, tips de malviure en el raval, acabarien per fugir.

En Víctor va esternudar sorollosament.

—Va, despilota't, que agafarem una galipàndria.

Mentre en Víctor es despullava, en Manuel va agafar una pila de diaris vells que hi havia sota els seients.

—Apalanca't, compa, i tapa't amb això.

En Manuel va escampar la seva roba i la del germà per damunt del seient posterior perquè s'eixugués.

Tots dos, embolicats amb els papers de diari, havien inclinat els caps enrere, en els respatlles, i tenien els ulls tancats. Damunt la lona del sostre, la pluja encara espetegava amb força.

—Creus que el vell ens volia pelar? —va preguntar en Víctor.

—No, home, no. Anava pet i ja saps que té mal vi. Re més.

Li va demanar que no hi pensés més, que no valia la pena. Uns minuts més tard, en Víctor s'havia adormit i respirava pesadament, però en Manuel no podia agafar el son. Pel cap li passava constantment la imatge del pare amb l'ampolla trencada a la mà. Se li posava la pell de gallina. No tenia gaire clar quines havien estat les intencions de l'home. Es deia que havien fet bé de fugir, com abans havien fet els altres germans i la mare. Al capdavant, què en treien, de quedar-s'hi? Gana, cops, males paraules i humitat. I aleshores li va venir una altra imatge: ell, molt petit, agafat a la mà de la mare caminava pels carrers del

barri. La seva mare tenia la panxa grossa i les costures del vestit s'obrien pertot arreu. La seva mare remugava: no ens el vendrem, i tant que no ens el vendrem. I ell havia alçat el cap, li havia vist els ulls plens de llàgrimes i havia volgut saber per què plorava i què era el que no es podien vendre. La seva mare havia contestat molt nerviosa, tocant-se el ventre amb la mà: el teu germà, no ens vendrem. En Manuel, aquella nit, no havia pogut dormir d'angúnia i havia sentit la discussió entre el pare i la mare. El pare volia donar el nen que esperaven a uns senyors de Barcelona a canvi de diners. La mare no hi estava d'acord. En Manuel va començar a tenir por que no se'l traguessin del damunt a ell també. Després, quan va néixer en Víctor i el va veure tan morenet i petitó dins la caixa de fusta, en un racó del barracot, se'l va estimar, i va decidir que, passés el que passés, no deixaria que els separessin. Des d'aquell moment va estar-se les hores mortes a prop de la caixa de fusta, fent guàrdia al costat del germà perquè ningú no l'hi prengués. Quan en Víctor va ser una mica més gran i va aprendre a caminar, en Manuel no el desemparava. La seva mare estava satisfeta d'haver trobat, sense necessitat de buscar gens, una mainadera tan perfecta per al petit; així ella estava lliure per fer el que volgués. El dia que la mare havia abandonat la barraca per no tornar, en Manuel encara va ser més conscient del seu paper de germà gran i, per això, havia pres la

decisió d'anar-se'n de la barraca i endur-se en Víctor. I en el seu cap es barrejaven les imatges del pare enfurismat i l'ampolla trencada i la panxa de la mare i la caixa de fusta on dormia en Víctor i tot era com un malson angoixant i va dormir tota la nit inquiet.

Fora, la pluja es debilitava.

Unes quantes gotes escadusseres queien damunt el dos cavalls quan el dia rúfol de novembre va despertar la ciutat. Els blocs de pisos van començar a vomitar gent: nens amb carteres, pares i mares amb nens, homes i dones amb pressa. Els cotxes ja circulaven per la carretera del Carmel. Després, un vent fort de tardor es va endur els núvols, i el sol, amb mandra, llepava els terrats.

En Manuel i en Víctor, acostumats a dormir entre crits i renecs, no van sentir cap dels sorolls de la ciutat i quan es van despertar ja era mig matí.

En Víctor va dir, només d'obrir els ulls, que tenia una gana ferotge i que calia buscar alguna cosa per menjar. En Manuel va estar-hi d'acord i va girar-se per comprovar si la roba era seca.

Encara era humida. Van treure-la fora, la van col·locar plana damunt la capota del cotxe i van immobilitzar-la amb unes quantes pedres. Van tornar a entrar al dos cavalls perquè, fora, el sol era dèbil i tenien fred. Asseguts en els seients del davant, veien la ciutat a través del parabrisa.

—Osti, tu, quina passada de gran Barcelona, eh?

Als seus peus tenien un bosc compacte de terrats, de teulades, de balcons, que s'estenia, tan lluny com podien mirar, a l'esquerra i a la dreta. Al fons hi havia la taca verdosa del mar, que feia aigües com un tros de vellut mal pentinat: uns pèls brillants cap aquí i els altres, opacs, cap allà.

Mai no havien vist de la vora el mar i van acordar que, quan exploressin la ciutat, que no coneixien bé perquè sempre s'havien mogut pel barri de barraques i els seus voltants, havien d'arribar fins al port i, si calia, més lluny per poder fer-se un tip de veure'l.

La roba era eixuta. Van vestir-se i van amuntegar els papers de diari fora del dos cavalls perquè ja no serviren un altre cop i, a dins, feien nosa. En Manuel va tornar a tancar la porta amb el filferro, va assegurar-se que no s'obria i va picar l'ullet al germà.

Deia que, si aquell havia de ser el seu amagatall, no volia que ningú s'hi fiqués. Seria molt desagradable, argumentava, arribar al vespre i trobar que algú s'hi havia instal·lat. Així que més valia deixar-lo sempre ben tancat.

En Víctor estava totalment d'acord amb ell; per això va demanar-li un tros de filferro i que l'ensenyés a fer-lo servir.

En Manuel va doblegar el filferro, amunt i avall, uns quants cops fins que es va trencar. Aleshores va mostrar a en Víctor com l'havia d'introduir en el forat i fer-lo girar fins a sentir el clic. Havia de fer-

ho per obrir, i havia de repetir l'operació inversa per tancar.

—Ho cales? —va preguntar-li en Manuel.

Després de comprovar que en Víctor no tenia dificultats per utilitzar el filferro, van desfer el camí que havien fet la nit anterior i, quan van arribar a la carretera del Carmel, la van seguir fins a desembocar a la plaça Sanllehy. Caminaven pel carrer Sardènia i la panxa els raucava com una granota afamada. Avançaven a poc a poc. S'embadocaven davant tots els aparadors plens d'articles suggeridors, alguns fins i tot desconeguts per a ells. Tot d'una van passar per davant d'una botiga de queviures. El botiguer estava col·locant bé unes caixes de fruita: les posava inclinades damunt un sòcol de fusta per exposar millor la mercaderia. En Manuel i en Víctor miraven les taronges, les pomes, les peres, els pebrots, les escaroles, les cebes, els plàtans penjats d'un ganxo, i la boca se'ls feia aigua. El botiguer es va girar per entrar.

—Dissimula!

Els nois van allunyar-se com si continuessin la passejada. Van aturar-se uns metres més enllà i van posar-se a recer d'un cotxe. No era la primera vegada que aconseguien el menjar d'aquella manera i, per tant, tots dos sabien bé què havien de fer. Primer es va moure en Víctor. Va caminar amb tranquil·litat aparent fins a les caixes, va clavar una llambregada a l'interior del local; ningú a la vista, va agafar unes

quantes peces de fruita, se les va posar entre el pit i la caçadora, a través de l'escot, va fer mitja volta i va tornar fins al cotxe, on l'esperava el seu germà.

—Ara, tu.

En Manuel va repetir els mateixos moviments que havia fet en Víctor quan ja tenia la fruita dins la caçadora, va fer un gest precipitat i una caixa va caure a terra amb tant terrabastall que va alertar els de dins de la botiga.

—Ei!, quiet aquí —va cridar algú des de l'interior.

Però en Manuel no va esperar-se per veure què li volien. Va arrencar a córrer per la vorera, sense girar-se. Mentrestant el botiguer havia sortit al carrer. Va fer un petit bot per no entrebancar-se amb la caixa caiguda a terra i va iniciar la persecució d'en Manuel.

—Al lladre, al lladre! —cridava, mentre feia esforços per escurçar la distància que hi havia entre ell i el noi.

La gent del carrer s'aturava per mirar aquella cursa desigual: alguns s'ho miraven amb precaució, la majoria s'ho mirava amb curiositat, i ningú no estava disposat a intervenir-hi.

En Víctor, darrere del cotxe, respirava amb dificultat de tanta por que tenia, i creia que en qualsevol moment el cor li podia fugir volant per la boca perquè es notava els batecs a la gola. Tenia els ulls ennuvolats de pànic i, no obstant això, estava gairebé segur que el seu germà se'n sortiria. Com se n'havia sortit

les altres vegades. Perquè aquella no era la primera vegada que els sorprenien robant. Era molt àgil, el seu germà, i de segur que aquell botiguer gras no podria atrapar-lo. En Víctor va fregar-se les mans en els texans gastats. Les tenia suades d'angúnia. Per un moment va imaginar-se que el botiguer agafava el seu germà, i el tancaven vés a saber on, i ell no el tornava a veure mai més, i es quedava sol en aquella ciutat tan gran, sense saber què fer, sense tornar al barracot i sense poder buscar-se la vida tot sol. I va recordar-se de la seva mare i els ulls se li van omplir de llàgrimes perquè, des que ella els havia abandonat, tot anava cada cop pitjor i, si volien menjar, havien de robar. En Víctor va serrar les dents. No havia de pensar aquelles coses, havia de pensar que tot aniria bé; que tot anava bé. I va començar a mormolar: que guanyi, que guanyi, que guanyi...

En Manuel no havia parat de córrer. Amb les mans es subjectava la cintura de la caçadora per evitar de perdre la fruita. Movia les cames amb lleugeresa i alçava els peus tan enrere que gairebé li tocaven el cul. Ni una sola vegada no havia tombat el cap per veure el botiguer. Necessitava concentrar-se només en la seva fugida. No pensava en res. Tenia el cervell ocupat només per una idea: fugir, fugir, fugir...

El botiguer corria darrere d'en Manuel amb la cara vermella per l'esforç. Bufava violentament i, de tant en tant, provava de cridar quasi sense alè: al

lladre, al lladre. Però tothom se'l mirava impassible sense interceptar el pas del fugitiu i sense ajudar-lo tampoc.

Constantment la distància entre el noi i l'home augmentava. Finalment, aquest va aturar-se, va repenjar-se en un semàfor i va treure's el mocador d'una butxaca. Entre renecs s'eixugava la suor del front. Després, ja amb la respiració una mica més compassada, va observar el noi que girava per la primera cruïlla i va pensar que, total!, unes quantes pomes, o el que fos, no valien l'esforç que estava esmerçant. Va girar cua i se'n tornà cap a la botiga. Quan va passar per davant d'on era amagat en Víctor, no va parar esment en aquell noiet escanyolit, de cabells rulls i negres, que, amb un somriure d'orella a orella, esperava el retorn del germà.

En Víctor va estar-se quiet, arraulit a la vora del cotxe, molta estona. Sabia que, si es movia i intentava buscar en Manuel, no hi hauria manera de trobar-se. Sentia la granota de la panxa més esverada que abans, però no volia començar el tec sense el seu germà. Va mirar de distreure's amb la gent que passava pel carrer. Tothom anava abrigat perquè feia força fred i, aleshores, es va adonar que, a més a més d'estar aformat, estava enfredorit. I va pensar que no era estrany que ho estigués perquè la caçadora de niló era molt prima i els texans eren plens d'estrips. Li diria a en Manuel que havien d'aconseguir més roba d'abric.

—Pst, pst...

En Víctor es va girar cap al murmuri. A l'altra banda del carrer, mig amagat darrere un camió, hi havia en Manuel, que li feia senyals amb la mà perquè travessés.

—Uf!, quin canguelo, oi?

—Sí, però, ja veus, com que estava com una vaca, no m'ha pogut enxampar.

Van donar-se la mà amb complicitat: un cop més els havia sortit bé la jugada; tranquil·litzats després de tota l'angúnia viscuda, se'ls va fer més evident la sensació de gana. En Manuel, particularment, estava defallit, per la cursa i perquè no havia menjat res des del dia anterior. Però van convenir que calia fer els honors a l'àpat i que no s'ho menjarien de qualsevol manera, sinó que buscarien un lloc quiet, sense aquell bullit de motors i botzines que era el carrer.

Caminant altre cop amunt, arribaren al carrer Olot. Davant d'ells s'obria, misteriosament, la porta del parc Güell. Com un castell. A banda i banda de la reixa de ferro negre hi havia una torre de pedra fosca, coronada per merlets blancs. A dins del parc, a pocs metres de l'entrada, naixia una escala dividida verticalment en dues meitats, separades primer per una font que queia en cascada, després per un drac de molts colors que s'agafava amb les potes a les baranes. Darrere el drac, l'escala s'ajuntava en un banc que semblava una mena de petxina o el badall d'una

balena, i, després, es tornava a bifurcar, però, ara, les dues meitats no corrien paral·leles, sinó que s'allunyaven l'una de l'altra per abraçar una sala de columnes irregulars i pujar, finalment, a la plaça oberta col·locada damunt la dita sala.

La plaça era un espai immens, vorejat d'un banc llarguíssim que, a base de corbes endins i enfora, el tancava en semicercle. El banc, de mosaic, semblava una serp de colors.

Van asseure's al banc-serp i van treure tot el menjar que havien aconseguit. Van fer-ne recompte: quatre peres, tres taronges, tres pomes i un pebrot vermell.

—No està malament, oi?

—Què fem: ens ho cruspim tot?

En Manuel va opinar que no, que més valia guardar alguna cosa per a l'endemà, per si anaven malades. Amb les dues pomes i el pebrot podien fer-se passar la gana. Amb menys s'havien acontentat altres vegades. En Manuel es va treure una navalla de la butxava i va partir el pebrot en dues meitats. N'hi va donar una al seu germà. Estaven asseguts l'un enfront de l'altre, amb les cames plegades, com els indis. No deien res perquè tenien massa gana per poder parlar i menjar tot alhora. Tenien tots dos el cap girat cap a Barcelona, que, com des del terreny obert on hi havia el seu dos cavalls, s'estenia als seus peus. La ciutat era una massa compacta d'edificis grisos i antenes de te-

levisió, on tan sols s'endevinaven els carrers més amples. En canvi, a la vora d'ells tot eren pins. Sentien la piuladissa dels ocells que volaven entre les branques i la remor de les fulles mogudes pel vent. De més lluny els arribava el soroll confús de la ciutat.

Quan es van haver acabat el menjar, es van espolsar les mans. Alguns coloms grisos van acostar-se fins al banc per recollir les engrunes. En Víctor va clavar un cop amb el peu a terra, i els coloms, espantats, van alçar el vol. En Manuel feia cara de trobar-se molt lluny d'allí, perdut en els seus pensaments.

—Ei, Manu, què penses?

—Que és massa no haver de tornar mai més a la barraca i que no ens clavin més tonyines, oi?

—Sí... No hi anirem mai?

—No, mai.

—Vols dir que, a partir d'ara, ens tindrem d'apanyar sempre sols?

En Manuel es va posar a riure.

—No em diràs que t'acollones, eh, caguetes? Sempre ens hem tingut d'espavilar sols.

—Home..., quan la vella hi era, no estàvem tan sols. Ella sempre ens portava coses per menjar, i quan podia, ens defensava del vell.

—Sí, però ara ella ha guillat, i nosaltres també, perquè podem viure pel nostre compte.

I li va dir que s'adonés que, de moment, si més no, tenien una casa millor que el barracot: el dos cavalls.

I que quan s'hauria imaginat de viure en un lloc sense goteres.

En Víctor va haver de reconèixer que, tot i la pluja de la nit anterior, el dos cavalls vermell havia resistit i no hi havia entrat ni una gota d'aigua. Per primera vegada a la seva vida, en una nit de tempesta havia dormit eixut.

—A més, canton, el cotxe, oi? És descapotable i tot.

—Descaquè?

—Des-ca-po-ta-ble.

I en Manuel li va explicar que *descapotable* volia dir que la part del sostre no era fixa, que era de lona i estava subjectada amb uns ganxos. A l'estiu, quan tinguessin molta calor, podrien treure els ganxos i plegar la capota.

En Víctor obria uns ulls com unes taronges. Estava meravellat de pensar en la seva nova casa. Una casa com no n'havia tingut mai cap: amb portes i finestres que s'obrien i es tancaven, amb un sostre que no deixava passar l'aigua i que, quan feia calor, es podia treure, i, a més a més, amb les parets de color vermell i uns seients de quadres vermells i negres.

—Va, fotem el camp —va dir en Víctor, que, de sobte, estava impacient.

—A on?

A explorar, li va contestar. A buscar coses per a la seva nova casa.

Van posar-se la fruita altre cop entre el pit i la caçadora. Van travessar la plaça i, quan començaven a baixar les escales, en Manuel va aturar-se davant una paperera i va demanar a en Víctor que s'esperés. Va furgar la paperera i, un moment després, en va treure dues bosses de plàstic. Una tenia el cul foradat i no servia per a res. La va tornar a llençar. L'altra estava intacta, només una mica bruta.

—Ens servirà, encara que estigui llardosa —va dir en Manuel.

—Ens servirà?

—Sí, enano, pel menjar.

I li va dir que havien de buscar una font per rentar-la.

Van baixar les escales i van agafar un trencall a l'esquerra. En Manuel estava segur que per allà podien arribar fins a la carretera del Carmel i, per tant, a casa. Caminaven per un bosc de pins. El sol es filtrava per entre les branques i tot feia olor de terra humida. En Víctor va aturar-se a ensumar: aquella flaire li resultava nova i molt més agradable que no pas les ferums que empudegaven el barri de barraques. Es va recordar dels seus amics. Quan no tenia res a fer els acompanyava a caçar rates. N'hi havia tantes en el barri... De fet, en podien trobar a qualsevol lloc; fins i tot dins del barracot, a la nit, quan dormien, aquelles bèsties fastigoses se'ls passejaven pel damunt. Una vegada, quan en Víctor tenia quatre anys, una

rata grisa li havia mossegat una orella i se li n'havia endut un tros. En Víctor es va posar molt malalt, tenia febre, les galtes li bullien i els ulls semblaven de vidre. La mare va pensar que es moria, però en Víctor va sobreviure i ara sempre portava els cabells molt llargs perquè no se li veiés l'orella escapçada. Per això i també perquè les ocasions per tallar-se'l no sovintejaven. En Víctor no podia suportar les rates ni el tuf que feien. Quan anava amb els seus companys a caçar-les, les buscaven vora els abocadors i allà on anaven a parar les aigües residuals. En Víctor sempre es tapava el nas perquè, encara que aquelles sentors li eren molt familiars, li provocaven nàusees. Els altres se'n reien, d'ell.

En Víctor es va omplir els pulmons amb l'olor dels pins i de la terra humida i va sentir que en Manuel el cridava.

—Vine. Mira.

En Víctor va acostar-se corrents darrere l'arbre on era el seu germà. A prop hi havia una font: un peu i una pica de pedra, i, al mig, un brollador. En Manuel va beure durant una bona estona, amb els ulls tancats, deixant que l'aigua li regalimés per les galtes i pel coll. Després, es va rentar les mans i la cara i va pensar que, per primera vegada, tenia tanta aigua com volia no tan sols per beure, sinó per netejar-se, i que era una sort tenir la font tan a la vora del dos cavalls perquè sempre que volguessin la podrien fer servir.

—Quina xamba, oi?

—Mmm —va fer en Víctor, perquè ara era ell que tenia la boca plena d'aigua.

En Manuel va opinar que havien de buscar ampolles buides i omplir-les. Així sempre tindrien aigua al dos cavalls.

Van mirar pel seu voltant, però no van veure cap envàs buit.

Després van rentar a consciència la bossa de plàstic i van posar-hi la fruita a dins. No estaven acostumats a la netedat i se'ls feia estrany, però a la vegada començaven a trobar-hi gust. Tots dos se sentien satisfets del seu primer dia de llibertat. Només hi havia una qüestió que neguitejava en Manuel. La va explicar a en Víctor mentre sortien del bosquet de pins i arribaven, tal com havia imaginat, a la carretera del Carmel. En Manuel estava intranquil de pensar que haurien de sobreviure sempre a base de robar i en les conseqüències que això podia tenir. En el millor dels casos es guanyarien una persecució com la d'aquell mateix dia. I mentre tots els botiguers fossin grassos, rai, però si el botiguer era àgil i jove...

—Ens poden engarjolar, tio; tenim de ser legals.

En Víctor es va quedar capficat. Efectivament, era un mal sistema, però, quina altra sortida tenien?

—Ja trobarem alguna solució.

Havien arribat als blocs de pisos davant dels quals naixia el camí que portava al dos cavalls. Entre dos

cotxes aparcats hi havia una mena de campana molt grossa de color verd clar. Les inscripcions d'aquell estrany artefacte, que ells no podien desxifrar, deien: «Aquí només vidre, gràcies». Els nois s'hi van acostar amb curiositat.

—Ei, tu, té dos forats, un a cada costat.

En Manuel va apropar-se a un dels forats per mirar l'interior. Si s'hi posava massa a la vora, es feia ombra ell mateix i no veia què hi havia dins. Va enretirar-se una mica. Aleshores ho va veure bé.

—Botelles! Fica-hi la mà.

En Víctor va introduir la mà en el forat. Com que el nivell d'envasos buits arribava fins dalt de tot de la campana, no li va ser difícil treure unes quantes ampelles buides. La majoria no tenien tap, però alguna encara el conservava. Quan en van haver arreplegat vuit, van decidir que ja en tenien prou i van marxar, altre cop, cap a la font per rentar-les i omplir-les.